

Излетъ до месеца

Ясна лунна нощъ. Какъ хубаво грѣе месецътъ! Колко е хубавъ той и колко е близко! Защо не можемъ да направимъ единъ излетъ до него? Та какво сж за днешната техника, съ всички нейни постижения, далечината отъ 380,000 километра! Нищо. И все пакъ, ние можемъ да отлетимъ до това красиво небесно тѣло само съ крилата на нашето въображение. Само съ мисълта си можемъ да го посетимъ и да разберемъ, че едно престояване върху хубавия месечко, ако това би било възможно, би се превърнало въ най-тежкъ споменъ отъ живота ни.

Да видимъ защо.

Още по пжтя ние ще бждемъ изненадани отъ много неприятности. Когато се издигнемъ на 10,000 метра височина, ще забележимъ, че въздухътъ се разрѣдява, става страшно студено, и температурата достига до 270 градуса подъ нулата. Немислимо, нали! Скоро въздухътъ се свършва, и около насъ нѣма вече онази хубава небесна синева, която се дължи само на въздуха, а черъ, непрогледенъ мракъ.

Притегателната сила на земята е престанала да действува, а онази на месеца не е още започнала. И затова ние не можемъ не само да паднемъ, но и никаква твърда почва нѣмаме подъ краката си. Но колкото повече се приближаваме до месеца, толкова повече действува върху насъ неговата притегателна сила. Ние не слизаемъ бавно, не! Ние летимъ, падаме съ страшна бързина. Това, което ни изглеждаше като лице на месеца, докато го наблюдавахме отъ земята, тѣзи тъмни петна — това сж дълбоки пропасти или кратери на вулкани.